

Զեպոյնք

չորս չորսուհի Զեպոյնք

მანფრედი

ჰორჯ ბორდონ ბაირონი

პირველი მოქმედება

სცენა პირველი გოტიური დერეფანი.-შუალამე მ ა ნ ფ რ ე დ ი (მარტო) დროა სანათის შევსებისა. თუმც ამოაშრობს ჩემი სიფხიზლის ხანგრძლივობა მაშინაც იმას. ჩემი თვლემა ხომ-თუ კი მე ვთვლემ-ძილი არ არის, იგია მხოლოდ შეუპოვარ ზრახვათა დენა, რომლის დაძლევა და შეწყვეტა არ შემძლიან. გულში დარაჯი მყავს ფხიზელი; თვალეზსა ვხუჭავ მხოლოდ მისთვის, რომ თვალთახედვა მივმართო შიგნით. საკვირველია, რომ აქამდე არ დამიკარგავს ადამიანის მსგავსებანი, სახე იმისი, რომ აქამდისინ ცოცხალი ვარ. მაგრამ ნალველი ხვედრია ბრძენთა, ის ცოდნაა, და ვინცა იმით გულგავსილია, მას ტანჯვაში უნდა შეეცნო, რომ ხე ცოდნისა სიცოცხლის ხე არა ყფოფილა. ფილოსოფია, დედამიწის ყოველი სიბრძნე, ყოველი ნივთის იდუმალი საკვირველება, მე ავითვისე, დავუმონე გონებას ჩემსას; მაგრამ ნაყოფი? მიტაცებდა ქმნა სიკეთისა, და შემხვედრია მეც სიკეთე სხვებისგან წილად, მყოლია მტერი, ჩამიშლია მისი ფანდები, და ხშირად იგი მოდრეკილი მინახავს ჩემს წინ; მაგრამ ნაყოფი? შემძლეობა, ვნებათა ღელვა, ბოროტებანი, სიკეთენი-ეს ყველაფერი, რაც სხვებს აღელვებს, იმგვარადვე უქმია ჩემთვის ვითარცა წვიმა ქვიშისათვის-იმა წამიდან, რომელიც ჩემთვის გარდაიქცა საბედისწეროდ. შიში რა არის, მე არ ვიცი, დამწყევლეს თითქოს, რომ არასოდეს არ ვიცოდე რას ნიშნავს გულში თრთოლვა იმედის, სიყვარულის, ან სურვილისა. მაგრამ საათმა დაჰკრა უკვე. _ ფარულნო ძალნო. თქვენ, ვინც მსოფლიოს უნაპიროს იდუმალ ჰმართავთ, ვისაც ვეძებდი დღის ნათელში და ღამის ჩრდილში, თქვენ, უფაქიზეს სტიქიონში მოფარფატენი, შემოჰხვევიხართ დედამიწას ყოველის მხრიდან. თქვენთვის ერთია სათარეშოდ მთის მწვერვალები, ქვესკნელთ ჯურღმულნი და სიღრმენი ოკეანეთა. მე თქვენ მოგიხმობთ იმ თილისმის სახელით, რამაც თქვენზე უფლება მომანიჭა: გამომეცხადეთ! (სიჩუმე) ხმა არსაიდან ... მაშ მოგიხმობთ მისის სახელით, ვინც მეუფება განავრცელა თავისი თქვენზე და ვის წინაშე თქვენ განიცდით შიშისგან ცახცახს- იმა უკვდავის ბრძანებითა გამომეცხადეთ! (სიჩუმე) ხმა არსაიდან ... მიწისა და ჰაერის სულნო, სად გაექცევით ჩემს თილისმას: ძალით, რომელიც უმეტესია სხვა ძალებზე,-რომელიც გაჩნდა დაღუპულ ქვეყნის ცეცხლმოდებულ ნამსხვრევის პირზე, იმ მკვდარ ცთომილზე, საუკუნოდ რომ უწერია დაუსრულებელ სივრცეებში უმიზნო ლტოლვა,- წყევით, თავზე რომ დამტეხია და სულს მიხუთავს. აზრით, რომელიც ჩემში სუფევს და ირგვლივ ყველგან, მე მოგიწოდებთ ჩემს წინაშე! გამომეცხადეთ! (დერეფნის ბნელ კუთხეში გამოჩნდა უძრავი ვარსკვლავი და გაისმის მომღერალი ხმა). პირველი სული მოკვდავო! მესმა ძახილი შენი და ვარსკვლავის სხივს ჩამოვყევ ფრენით. ოქრონაშენი და დიდებული სასახლეები მზით ანთებული, სურნელოვანი სამყოფი ამო დავაგდე შენის თილისმის გამო, როცა სადამო გამეფდა ნელი. მოკვდავო, რა გსურს?-ბრძანებას ველი. მეორე სული ცად აზიდულა მონბლანი, მთების მეუფე სრული, ყინულით გვირგვინ დადგმული, ღრუბლებით პორფირცმული. ტანზე ტყეები ასხია, და ხეობათა ზევით მძიმე ზვავების ქუხილი მას ხელთ უპყრია ძლევიტ. ძირს მიცურავენ ყინულნი საუკუნოვან დენით; თუ მე ვუბრძანე, უფსკრულში გადემშვებიან ფრენით. ვარ მთების მკაცრი ბატონი: ერთი რომ დავძრა ენა, მათ ძირიანად შევარყევ,- ვინ ხარ, რომ მიხმობ, შენა? მესამე სული იქ, სადაც მეფობს დუმილი, ლურჯად მთვლემარე ზღვაში, სად მარგალიტებს იწყობენ

სირინოზები თმაში, სადაც უსხივო წყვდიადში ბინადრობს გველი ზღვისა, ქარიშხალივით მომაწყდა გუგუნი შენის სმისა: მარჯანის ტურფა სასახლე მან შემირყია იქ მე. აჰა, მოველი ზღვის სული,- მოკვდავო, რისთვის მიხმე? მეოთხე სული სადაც ვულკანის ფუძე მარხია ჯურღმულში-ქვევით, და მძიმე ლავა ცეცხლმოდებული გუგუნებს რყევით, სადაც ანდები მიწის წიაღში ფესვებით ჩადის, მწვერვალებით კი აყუდებულა ამაყად ცამდის, იქა ვბატონობ და იქ მოვკარი ყური შენს ხმასა. აჰა, მოვსულვარ შენს წინ, მოკვდავო, მიბრძანებ რასა? მ ე ხ უ თ ე ს უ ლ ი ვარ ქარიშხალთა ბატონი, ვარ მე ქარების სული, ელვებს და ქუხილს ვარღვევდი შენს ხმაზე წამოსული. ოკეანეზე დამჭირდა გრიგალის ფრთების შველა: რაც იქ ხომალდი ვიხილე, დაიღუპება ყველა. მ ე ე ქ ვ ს ე ს უ ლ ი სული ღამისა გელოდები წინაშე მდგარი, ჩემს საწამებლად რად გააღე სინათლის კარი? მ ე შ ვ ი დ ე ს უ ლ ი მე განვაგებდი ვარსკვლავსა შენსა მაშინ, როდესაც მიწა გამჩენსა ჯერ არ შეექმნა. იგი, ნათელი, ნორჩი, სპეტაკი, როგორც სანთელი, სამყარო ტურფა და მოცინარი, მეფურ დიდებით ცაში ნდინარი, სხვა ვარსკვლავთათვის ჩრდილის მფინარი, ბოლოს ჩაჰქრა და, ისე ვით ლეში, დაეხატება სივრცეში ბნელში. შენ ხარ მის ნიშნით დაბადებული, და გინდა ვიყო შენი ხლებული, წამს მორჩილება დადევნ ვალად, მაგრამ ბატონად გექცევი კვალად. ძეო მიწისავ, მაუწყე მალე, წინაშე მოსვლა რად დამავალე?

შ ვ ი დ ი ვ ე ს უ ლ ი ე რ თ ა დ მოვედით: მიწა, ზღვა, ჰაერი, გრიგალი, მთები, ღამის წყვდიადი და ვარსკვლავი შენის ბედისა. ყველამ ვიკისრეთ შენს წინაშე მოხრა ქედისა: რა გინდა ჩვენგან, მიწის ძეო? მორჩილი ვხდებით. მ ა ნ ფ რ ე დ ი დავიწყება. პ ი რ ვ ე ლ ი ს უ ლ ი რის? ვისი? რისთვის? მ ა ნ ფ რ ე დ ი თქვენ იცით: მისი, რაც კი ფარულად მიქცეულა აი ამ გულში. ამოიკითხეთ-მე არ ძალმიძს გადმოგცეთ ენით. ს უ ლ ი ჩვენ შეგვიძლია მოგცეთ მხოლოდ რაც ჩვენს ხელთ არის: ვთხოვე გვირგვინი, ქვეშევრდომნი, გაბატონება. მთელს ქვეყანაზე, - მოისურვე, და მბრძანებელი გახდები ყველა სტიქიონთა, რომელთა მიმართ ჩვენ მეუფენი ვართ უსაზღვრო, ეს ყველაფერი შეგისრულდება. მ ა ნ ფ რ ე დ ი დავიწყება, თავდავიწყება. მპირდებით ბევრის შესრულებას და ნუთუუ ერთი ჩემი სურვილის შესრულება არ შეგიძლიანთ? ს უ ლ ი არ შეგიძლიან. მაგრამ ეგებ ... სიკვდილი ეგებ? მ ა ნ ფ რ ე დ ი მასში თუ გნახავ დავიწყებას? ს უ ლ ი უკვდავ არსათათვის უცნობი არის დავიწყება. ჩვენ ვართ არსება მარადიული, და მომავალს ჟამი წარსული ჩვენთვის აწყმომი უერთდება - აი ეს არის პასუხი ჩვენი. მ ა ნ ფ რ ე დ ი თქვენ დამცინით. მაგრამ იმ ძალით, რომელმაც ჩემს წინ მოგიყვანათ, მე მბრძანებელი შევიქმენ თქვენი. დაიხსმეთ თქვენ ეს, მონებო! უკვდავი სული, - ნაღვერდალი პრომეთეოსის ჩემში გიზგიზით რომ ანთია, - იმდენადვეა ყოვლის შემცველი და ძლიერი რამდენად თქვენ: თუმცა სხეული მის გარშემო მტვერია მიწის; პასუხი, თორემ რისხვა ჩემი დაგატყდათ თავზე! ს უ ლ ი გავიმეორეთ შეგიძლიან პასუხი მხოლოდ შენსავ სიტყვებში მოქცეული. მ ა ნ ფ რ ე დ ი რომელ სიტყვებში? ს უ ლ ი წელან გვითხარი, რომ შენ ჩვენი თანასწორი ხარ; ჩვენთვის სიკვდილი არ არსებობს. მ ა ნ ფ რ ე დ ი მაშ მე ამაოდ მომიწვევიხართ! თქვენ არ ძალგიძით, ანდა არა გსურთ რომ დამეხმაროთ. ს უ ლ ი მოითხოვე რაც ჩვენს ხელთ არის: გვთხოვე გვირგვინი, განდიდება, ან დღეგრძელობა ... მ ა ნ ფ რ ე დ ი წყეულიმც იყოს! რაღად მინდა მე დღეგრძელობა? დღენი ისედაც გრძელდებიან! მოშორდით, კმარა! ს უ ლ ი ნუ ჩქარობ, კიდევ მოიფიქრე, ეგებ რაიმეს რის შესრულებას შევძლებთ ჩვენა, არ დაეკარგოს ღირებულება ჯერ შენს თვალში. მ ა ნ ფ რ ე დ ი ო, არა! თუმცა განშორების წინ მე მსურს თქვენი ვიხლო სახე, ხმები მომესმის ნაღვლიანი და

უტკბილესი, როგორც მუსიკა წართაზედან, - მე ვხედავ ახლა დიდი ვარსკვლავის უმოდრავო ელვარებასა, სხვას კი არაფერს რომელიმე ან ყველა ერთად მომიახლოვდით, რომ ვიხილო მე თქვენი სახე. ს უ ლ ი სახე რაიმე ჩვენ არა გვაქ - ჩვენა ვართ მხოლოდ სულნი ხვადასხვა სტიქიონთა, მაგრამ ისურვე რა სახეც გინდა მიწიერი მივიღებთ იმას. მ ა ნ ფ რ ე დ ი სახე არ არის ქვეყანაზე, რომ ჩემში იმან გამოიწვიოს სიხარული ან აღშფოთება. მაგრამ მიიღოს თვეთაგანმა უძლიერესმა ფორმა, რომელიც მას შეჰფერის. მ ე შ ვ ი დ ე ს უ ლ ი (გამოჩნდება მშვენიერი ქალის სახით) აჰა, შეხედე! მ ა ნ ფ რ ე დ ი ღმერთო თუ კი, შენ მოცვენება არა ხარ მტკნარი, ან გაგიჯება, ან სიზმარი, მე შემიდლიან განმეორებით განვიცადო ბედნიერება. მომიახლოვდი, რომ ისევე ... (ჩვენება ჰქრება) ო, გულო ჩემო! (დაეცემა უგრძნობლად. მოისმის ხმა, რომელიც შემდეგ შელოცვას მღერის). ხმა მაშინ, როდესაც მთვარის ქვეშ გაინაბება წყალი და საპლავებზე ცეცხლების აბრიალებდა ალი როდესაც ჭოტი გაჰკივის, ვარსკვლავი ცასა სწყდება, როდესაც ტყეებს მოიცავს თვლელა და გარინდება, თილისმურ ძალით გაკისრებ ჩემს მორჩილებას სრულსა. შენ ეუფლება ღრმა ძილი სიფხიზლე რჩება სულსა ბევრი ბოროტი ჩვენება სწრაფად ჩავივლის წინა იდუმალ ძალთა წიაღში მოქცეული გაქვს ბინა. ვერ დაივიწყებ შენ იმათ თავს ვერ იხილავ ცალად. გარს მოგეხვევა სუდარად ჩემი თილისმის ძალა რომ იცქირები გარშემო შენ ჩემს დანახვას ელი შენ ტანში გიდულმ ჩემს მიერ

აღძრული ჟრუანტელი. როდესაც ბოღმა შეგიპყრობს წყვდიადს მიაპყრობ თვალსა და გოცდები თუ ჩემსას ვერსად შენიშნავ კვალსა უნდა დამალო ყველასგან ტანჯვა-წამება შენი უკვე წარმოსთქვა წყევის ხმამ თავისი განაჩენი ქარის ხმა შენთვის იქნება ამიერიდან კვნესა კაემნით მოცულ ღამეში შენ მოინატრებ მზესა მაგრამ როდესაც მზის შუქით გაიფანტება ბნელი შენ გაგიხდება სიბნელე ისევ სანატრელი შენი ცბიერი ცრემლები მაქვს მე ვით საწამლავი შენი სასტიკი გულიდან სისხლი გავიღე შავი ბაგეზე ღიმი დაგაკალ _ გულთა მხიბლავი გველი შხამი გაქვს ყველა შხამებზე უმეტეს საშინელი ფარისევლურის მოქცევით გრძნობებით გამომშრალით სინაზის გამომჩენელის მაგრამ ბოროტის თვალთ მოძმეთა დაუნდობლობით მათთვის მოწვდილის შხამით,- წყვევას და კრულვას გიგზავნი შენ ყოველივე ამით. გადმოიღვარა შენს თავზე როგორც შენი ზნის ფასი ტანჯვა-წამებით აღსავსე საბედისწერო თასი ვერ მოიქარვებს ტკივილებს სული მკაცრი და მქისი მუდამ სიკვდილის მონატრულს შიში გეკნება მისი დაწყევლილი ხარ შეგბორკავს ჩემი სიტხვების ხუნდი სულ იტანჯე და ტანჯვაში დასჭკნი და დაძაბუნდი. სცენა მეორე (მთა იუნგფრაო. დილა. მანფრედ მარტო, კლდეებზე) მ ა ნ ფ რ ე დ ი თვალს მიეფარნენ სულნი ჩემგან გამოწვეულნი. მეცნიერებამ იდუმალმა მე ვერ მშველა, არ მომეხმარა ხელოვნება მე თილისმისა რადლა ვიწამო აწ ძალები იმქვეყნიური, თუკი წარსულზე არ ვრცელდება უფლება მათი? ხოლო მომავალს მე რას ვაქნევ, სანამ წარსული არ შთაინთქება სიბნელითა? მშობელო მიწა! შენ, ვარდისფერო განთიადო, მაღალნო მთანო რად ხართ ესოდენ მშვენიერნი? მე სიყვარული არ ძალმიძს თქვენი. შენც აგრეთვე მსოფლიოს თვალთ, სასიყვარულოდ გახელილო სამყაროსთვის მხოლოდ მარტო მე არ მანიჭებ შენსა ნათელსა! კლდენო პატალნო სადაც ახლა საშინელს უფსკრულს ჩავსჩერებივარ და სიმღრმეში ჩანჩქერის თავზე, ასწლოვან ფიჭვებს ბუჩქებივით დალეულს ხედავ, მითხარით, რატომ ვიგვიანებ რას ელოდები, როდესაც ერთი მოძრაობა ჩემს გულს დაქანცულს სამარადისოდ დაასვენებს ქვის სარეცელში? იგი მეძახის- მე არ მინდა ვუსმინო ძახილს, მაკრთობს მე იგი, მაგრამ მუხლი უდრეკელია: არსებობს რაღაც

უცნაური ძალა, რომელიც ჩვენ გვაიძულებს, რომ ვიცოცხლოთ, სიცოცხლე თუ კი ნიშნავს იმას, რომ დაბობლავდე დაბლა განთხზმული და თვითვე იქცე სასაპლაოდ თავისი სულისა, როცა უბრალო სურვილიც კი არ შეგრჩენია, რომ შენი თავი გაამართლო საკუთარს თვალში! (გადაივლის არწივი) დრთოსანთ მეუფევ, გულზვიადო ეთერის შვილო ნეტავ შემეძლოს რომ შევიკმნე შენი ნადავლი შენის ბარტყების ნისკარტებით საგლეჯი ხორცი! უკვე წერტილად გარდაქცეულს ძლივს გაარჩევს თვალი მაშინ, როდესაც შენ ყოველი მიმართულება დაცხრილული გაქვს გამჭრიახის თვალების ისრით. რა წარმტაცია ეს ქვეყანა რა მშვენიერია! რარიგ მეფურის ბრწყინვალეობით გავსილა იგი მის მოვლენებში რაოდენ სჩანს სიდიადე! მხოლოდ ჩვენ თავი მის გვირგვინად რო ჩაგვითვლია, ჩვენ- შენაერთი მტვერისა და ღვთის ბუნებისა, მტვერს და ღვთაებას ერთნაირად დაშორებული, _ ორმაგ არსებით ჩრდილს ვაყენებ მის ნათელ სახეს, _ მუდმივი ლტოლვით ხანცის მიმართ, ეხლა მტვერისადმი, ვიდრე დასასრულ გამარჯვებას არ ნახავს მტვერი, ვიდრე დასასრულ ჩვენ იმად არ გადავიქცევით რომლის სახელის ხსენებაც კი ვერ გაგვიბედავს და რა იც შიშით სულს გვიხუთავს ... ჩუ, სალამური! (შორიდან მოისმის მწყემსის სალამურის ხმა) პატრიარქალურ სიტკბოებით გავსილნი ხმანი _ პატრიარქალურ დღეთა სვლა აქ არ ნიშნავს ზღაპარს, _ ირგვლივ ჰაერში იშლებიან, რომ შეერიონ ჯოგების ზარების მოწკარუნეს. მე ვუსმენ იმათ: ნეტამც მაქცია მიახლოების უხილავ სულად, მათ უსხეულო ჰარმონიად ბედნიერებად, მათთან ერთად რომ იბადება ცოცხლობს და კვდება: (ქვემოდან ამოდის მონადირე) მონადირე რა იქნა არჩვი? აქ მოვკარი მე იმას თვალი მოულოდნელად გაიელვა და გაჰქრა უცებ! ვშიშობ, რომ ჩემი დგევანდელი შრომა ამდენი გამოსყიდული არ იქნება. მაგრამ ვინ არის, იქ რომ დამდგარა? მონადირე არ არის ვგონებ, თუმც ამოსული ისე მაღალი, რომ აქ ამოსვლა საუკეთესო მონადირეს თუ შეუძლიან. ჩვენი მდიდრული მოსასხმი ვაჟკაცურ ტანზე ის ამაყია და ეტყობა რომ უნდა იყოს თავისუფალი ხალხის შვილი. მივიდე ახლოს. მანფრედი (ვერ ამჩნევს მონადირეს) ასე უდროოდ გათეთრება მწვანე ფიქრებით, მსგავსად ამ პიჭვთა უბადრუკის ნამსხვრევებისა, ზამთრის ერთ ქარიშხალს რომ დაუღლენია! მე ამნაირი უნდა ვიყო მაშინ როდესაც გულის ტკივილით მაგონდება სულ სხვა დღეები უნდა ვატარო დაღვრემილი შუბლის ნაოჭი არა წლებისა- მარტოოდენ წუთების ნაშთი მარადისობა გარდაქცეულ საშინელ წუთთა! ზვავნო, ზოდებო უზარმაზარო ყინულებისა,

თავზე დამატყდით და შთანთქმევით სიცოცხლე ჩემი! თქვენი გრიალი და გუგუნე გაისმის ირგვლივ, მაგრამ გზადაგზა ანადგურებთ თქვენ იმას მხოლოდ., რასაც სიცოცხლე უხაიან: გაფურჩქნილ ტყეებს, ველს აყვავებულს და უწყინარ მოსახლეობებს. მონადირე უკვებურუსი წამოვიდა ქვემოდან მაღლა. ვეტყვი, რომ უკან დაბრუნების დრო არიის აწი. თორემ შერჩება საუკუნოდ იგი ამ ადგილს. მანფრედი იბუდებს ყინულებში. სიღრმიდან მოდის სუნი დამწვარის გოგირდისა, და მე ნელინელ შემომეფინა დაფლეთილი ღრუბლის ქულები, ისე ვით ქაფი ჯოჯოხეთის ოკეანისა, რომლის ტალღები ძირს უთხრიან სიცოცხლის ნაპირს, ნაპირს დატვირთულს ცოდვილთაგან როგორც რიყითა. მე უკვე სუნთქვა შემეხუთა მონადირე ძლივსლა მაგრდება: მიახლოება საჭიროა სიფრთხილით თორემ გადიჩეხება ნაპრალებში. მანფრედი მძიმე ქულით ოდესღაც მთანი ძირს დაინთქენ და მთლად დაფლითეს ღრუბელი მუქი, შეარყიეს ალპი ზვიადი მოსრეს ჭალები ნანგრევებით გაავსეს ხევნი და დაბნელებულ მტვრად გაჰფანტეს მათ მდინარენი ასე დაემხო

როზენბერგი. ნეტავი მაშინ მე რომელიმე მის კალთაზე მდგომოდა ფეხი! მონადირე
ფრთხილად ძმობილო! გაგათავეებს ერთი ნაბიჯი ღვთის გულისათვის გამოშორდი
ნაპრალს აქეთკენ! მანფრედი (მონადირის ხმა ვერ გაიგონა) რა დამშვიდებით ვიძინებ მე
იმ საწოლში არ გახდებოდა ჩემი ნეშთი სათრევი ქართა. და ამ კლდეებზე დასაგლეჯი.
მაგრამ ახლა კი მშვიდობით ცანო! ნუ მიცქერით, ო, საყვედურით! ჩემთვის არა ხარ
გაჩენილნი. დედაო მიწავ ! აჰა მიმიღე ! (გაიწევს კლდიდან გადასავარდნად მაგრამ
მონადირე მოულოდნელად სტაცებს ხელს და შეაჩერებს) მანფრედი მე მტკივა გული
უმძიმესად ნუ მიჭერ ხელებს დავსუსტდი მეტად- ტრიალებენ გარშემო მთები
თვალთ მიბნეულდება. შნ ვინა ხარ, ან ან აქ რა გინდა ? მონადირე ჰო გეტყვი გეტყვი!
მაგრამ ჯერ კი ჩავიდეთ დაბლა. მთა უკვე ნისლში იძირება-დამეყრდნე მკლავზე,
ჩამოდგი ფეხი, აი აგერ ბუჩქს ჩაეჭიდე ქამარში ხელი გამიყარე მსუბუქად!-აგრე ახლა
თამამად-მივალწიეთ თითქმის სახლამდე საცაა ბილიკს მივადგებით ღელისგან
გაჭრილს გამოხტი მარჯვედ არ ჩავარდე, ჰო, აგრე-ყოჩად! შენ არც ერთ მთიელს არ
დუთმოზ როგორც გეტყობა! (ნელა ჩამოდიან კლდეებზე)

მოქმედება მეორე

სცენა პირველი (ქოხი ბერნის ალპებში) მონადირე არა,ვერ წახვალ ერთხანს კიდეც-ჯერ საშიშია შენი მგზავრობა: დაღალული ხარ მეტისმეტად; როგორც სხეული, ისე სული დასუსტდა შენი აი, როდესაც დაისვენებ,წავიდეთ ერთად. მაგრამ საითკენ? მანფრედი სულ ერთია.გზა ვიცი თავად; აქედან უკვე მე გამყოლი არა მჭირდება. მონადირე სახით გეტყობა, უნდა იყო ერთი ნათგანი, რომელთა ციხე-დარბაზი ისე პირქუშად გადმოჰყურებენ კლდეებიდან დაბლობში ქოხებს. მითხარი,შენი რომელია?თუმც იშვიათად მქონია ხოლმე მე შემთხვევა,რომ გავმთხარიყავ მათ შებნელებულ ოთახებში ბუხრის წინაშე ღვინის გარშემო, ვასალთ შორის, მაგრამ მთებიდან იმ დარბაზის ბჭეებისაგან წასულ ბილიკებს მე კარგად ვიცნობ ბავშვობითვე.შენი სად არის? მანფრედი რად გინდათ ,ეგ ხომ სულ ერთია? მონადირე ჰო,კარგი, კარგი. ნუ იღუშები ,მაპატიე, რომ შეგეკითხე. მოდი გავსინჯოთ ჩვენ ეს ღვინო, ძველისძველია! მას არაერთხელ გაუთბივარ ჩვენს ყინულებში, და აბა ახლა შენ გაგათბოს. აჰა, გადაჰკარ! მანფრედი შორს, შორს! სისხლია თასის პირზე! უფალო ღმერთო! ნუთუ არასდროს დედამიწა არ შთანთქავს იმას? მონადირე სისხლი? რა სისხლი? გელანდება. მანფრედი ო, ჩვენი სისხლი! სისხლი, რომელიც სჩქეფდა ჩვენის მამების გულში და ჩვენს გულებში, ოდეს ჩვენი ახალგაზრდობა ცოდვით აღსავსე სიყვარულის ალში იწოდა. დაინთხა იგი და, ამჟამად ზეაწურვილი, ჰღებას ღრუბელსა, რომელიც მე მაშორებს იმ ცას, სად შენ არა ხარ და არასდროს მე არ ვიქნები. მონადირე გეტყობა, რომ ხარ უბედური ადამიანი. შენი სიტყვებიც მეტისმეტად უცნაურია. მაგრამ გაივლის შენი ტანჯვა,თუ კი გეყოფა შენ მოთმინება, სიმშვიდე და რწმენა ღვთისადმი. მანფრედი ეჰ, მოთმინება! ეს სიტყვა ხომ მოგონილია სახედართათვის, და სრულიად ის არ შეჰფერის მტაცებელ ფრინველს! სჯობს ასწვლო ეგ შენისთანებს ჩემი ჯიში კი სულ სხვა არის. მონადირე და მადლი უფალოს! არ ვისურვებდი უკვდავ სახელს ვილჰელმ ტელისას, ნაცვლად რომ გავხდე ის, რაც შენ ხარ, მაგრამ იცოდე, აღშფოთებაში ხსნა არ არის, ეგ მძიმე ტვირთი შენ მოთმინებით უნდა ზიდო. მანფრედი ვზიდავ კიდევაც. აი, ხომ ხედავ, ცოცხალი ვარ. მონადირე რა სიცოცხლეა შენი სიცოცხლე - ეგ თრთოლვაა ავადმყოფური. მანფრედი მე გეუბნები, რომ ვცოცხლობდი მრავალი წელი და გრძელი წლები, მაგრამ მაინც რა გამოჩნდება იგი იმასთან შედარებით, რაც მიწერია: მე უთვალავი საუკუნე უნდა ვიცოცხლო, და უნდა მკლავდეს თან წყურვილი მე სიკვდილისა ჩაუქრობელი და ამაო! მონადირე როგორ! მოხუცი შენ სულ არ სჩანხარ, საშუალო ხნის თუ იქნები. მანფრედი ჩვენი სიცოცხლე, შენ გგონია, წლებზე ჰკიდია? არა, ჩვენზევე უფრო მეტად.სიცოცხლე ჩემთვის განუსაზღვრელი უდაბნოა, ყრუ და ველური ნაპირი ზღვისა, სადაც მხოლოდ შიშველ ქვიშაზე ტალრები კვნესით გადმოჰყრიან დამსხვრეულ ანძებს, მწარე ბალახებს, დანხვრჩალ გვამებს და ლოდებს ქვისას! მონადირე აჰ, ეს უტუოდ შემოილია, და მეთვალყურე თუ არ ეყოლა, არ ივარგებს. მანფრედი ო, ნეტამც მართლა! მართლაც ხომ ბოდვა იქნებოდა, რასაც მე ვხედავ. მონადირე სთქვი, რასა ხედავ, ან გგონია, რომ ხედავ თითქოს? მანფრედი მე ვხედავ ჩემს თავს, და აგრეთვე შენ, მთების შვილო, შენს წყნარ ცხოვრებას, სახლს უბრალოს, სტუმართმოყვარეს, შენს სულს მორწმუნეს, თავისუფალს, სიმტკიცით სავსეს, რადგანაც იგი უმწიკვლოა და უცოდველი. ვხედავ შენს შრომას,

გაბრწყინებულს გამბედაობას, შენს ჯანსაღობას, გულმაგრობას და იმედებსა, რომ შენ დასასრულ გედირსება სიბერე მშვიდი, მოსვენებული დღეები და შემდეგ სამარე ვარდებითა და შვილისშვილთა ხსოვნით შემკული. აი ეს არის შენი ხვედრი. ჩემი კი - მაგრამ ჩემზე რა ითქმის - ყველაფერი მკვდარია ჩემში! მონადირე მაშ მე ბედილბაღს გამიცვლიდი, რომ საქმე იქნეს? მანფრედი არა, ძმობილო, მე ბოროტი არა მსურს შენთვის, არ მოვინდომებ გაუცვალო მე ვინმეს ბედი, თუმც ვიტანჯები, მაგრამ მაინც გადამაქვს კიდევ ის, რაც სხვებისთვის იქნებოდა აუტანელი, არა თუ ცხადად, სიზმარშიც კი. მონადირე მერე ამგვარი კეთილშობილი და მაღალი სულის პატრონი, შეიძლებაოდა, შენ ბოროტი რომ ყოფილიყავ და გულგართული სისხლიანის შურისძიებით? მანფრედი ო, არა, არა! მე ვიღუპები მხოლოდ ისეთებს, ვისაც ვუყვარდი და მხურვალედ ვინც მე მიყვარდა, მტრებს კი მუდამ თავდაცვის დროს ვანადგურებდი. მომსპობი იყო სიყვარული და ხვევნა ჩემი. მონადირე ვთხოვ, რომ უფალმა მოგანიჭოს მშვიდი ცხოვრება და სინანულის ბედნიერი ცრემლები თვალზე! მე კი ყოველთვის ჩემს ღოცვებში მოგიხსენიებ.

ლორდი ჯორჯდ ნოელ გორდონ ბაირონი

4Love.Ge